

Майка и синь

Що се казвамо
Славчо Тасков?
Мила майка,
кой е татко?

Рисунок С. Велко

Той загнея
към войната,
грабнала го
там гравита.
А какво е
туй гравита?
А гравитата
е птица,
страшна, която
кръвопийца.
И войната
ли е птица?
рече Славчо
и се смиса.
Та е забрь съсъ
дълга лаба.
Страшно тръбеше
е гласът ѝ.
Криво се съсъ
живи хора.
Тръбне ли
очи простора.
Тотам елали,
крякъл червена,
съ водата ѝ
студна.
Дето мене
оглеж пак.
Страшенъ забрь е,
ти разбра ли?
Славчо дълго

се замисли
къ погледа му
гръкъл искра.
Нико само
да порастна,
здравицъ и плахоу
като бръста.
Ще ли купи
сабам, пушка,
която само
да претуски.
Съ пълни буци
ще замине,
съсъ другари
полка, дружина,
прель гори
и прель полета,
океани
и морета,
да нахърне
да се криве
тво отца
огнекрива,
тоя забрь съсъ
дълга лаба,
да ги смачкаше
като лаба.
После пакъ

Рисунок С. Велко

да се захърна,
тобе мамо,
да прегърна.
Здравъ да си ми,
мило чедо!
Азари часкътъ
твойто часо.

Н. Ланковъ